

لحظاتی شیرین با حبیب نجفلو معمار فوتبال اردبیل

افرادی که در ورزش اردبیل تأثیرگذار بوده و حاصل زحمات آن ها و تلاش شبانه روزی شان قابل لمس و مشاهده است در بین علاقه مندان و دوستداران واقعی ورزش از یک جایگاه خاص و حرمتی بی نهایت برخوردار هستند.

حساب کسانی که عاشقانه و صادقانه برای خدمت به ورزش کمر همت بسته اند با آن هایی که ورزش را پله ای برای ترقی و وسیله ای برای کامیابی و ابزاری برای دست یافتن به اهداف مالی و موقعیتی قرار داده اند زمین تا آسمان فرق دارد.

عده ای ورزش و نقاط مثبت در آن را فقط در خود خلاصه می کنند . آن ها اگر در صحنه نباشند و گوشه ای از کار در اختیارشان قرار نگیرد و درآمدی و منصب و مقامی را یدک نکنند به مخالفی سرسخت تبدیل می شوند و زمانی که تطمیع می شوند همه چیز به روال عادی بر می گردد و با هر کسی که شده دست بیعت می دهند.

و درمقابل کسانی هم هستند که نامشان با تاریخ ورزش این منطقه عجین شده است. عزیزانی که صادقانه خدمت کرده و در ورزش طرحی نو در انداخته و پایه هایی قوی و مستحکم برای آن منظور کرده اند.

این قبیل افراد که تعدادشان نیز در ورزش ما کم نیست شناسنامه های ورزش محسوب می شوند. حفظ حرمت آن ها و نشستن پای صحبت شان و گوش کردن به نصایح و سفارشان برای نسلی که می خواهند در ورزش اردبیل سهم قابل توجهی داشته باشند ضروری است.

معرفی و بیان گوشه ای از فعالیت ها و عملکرد ها و به تصویر کشیدن بخشی از اثرات مثبت آن ها در روند رو به رشد ورزش ضروری است تا چهره خدمتگزارشان به جوانان و آینده سازان منطقه معرفی گردد و رفتار و کردار و ویژگی هایشان الگویی برای نسل جوان محسوب شود.

حبیب نجفلو یکی از افراد تأثیرگذار در ورزش و فوتبال اردبیل می باشد. فوتبال اردبیل اگر در دهه های 50 و 60 درخششی داشته و نتایج مطلوبی کسب کرده و برای ورزش منطقه آبروداری نموده است حاصل برنامه ریزی، تلاش، تفکر و دوندگی های نجفلو و همکارانش در

هیأت فوتبال اردبیل بوده است.

حبیب آقای فوتبال اردبیل محبوب همه کسانی است که فعالیت های وی مبنی بر شکوفا کردن فوتبال و هویت بخشیدن به آن را از نزدیک شاهد بوده اند. در فوتبال فردی را نمی توان پیدا کرد که از نسل فوتبال دهه 50 و 60 باشد و از حبیب آقا به نیکی و احترام یاد نکند.

نشستن در پای حرف این مرد بزرگ و مرور کردن گوشه ای از خاطرات خوش گذشته فوتبال و ورزش اردبیل دنیای دیگری دارد.

روز گذشته فرصتی دست داد و افتخاری نصیب نگارنده این سطور شد تا بعد از مدت ها در محضرش باشم و از دریای ادب، علم و تعصب و احساس پاک و مثال زدنی اش درس بگیرم. این مرد آن قدر دوست داشتنی و خوش حرف و جذاب است که در حضورش گذر زمان اصلا احساس نمی شود.

او خاطرات خوبی را از فضای ورزش و فوتبال اردبیل در دهه های 40 و 50 و 60 گفت. افسوس که جای آن همه مهربانی و خوشی ها و خوبی ها در ورزش ما خالی شده است. چرا به چنین مصیبتی دچار شده ایم؟ با ما چه کرده اند که این روزها در ورزش نمی توان رد پایی از آن همه کارهای مثبت و خوب مشاهده کرد؟ هرچقدر که سطح توقع در ورزش افزایش یافته و به هر اندازه که امکانات زیاد شده است بیشتر از آن اخلاق و محبت و یک رنگی و وحدت را از دست داده ایم.

استاد حبیب نجفلو می گفت: "عجب روزگاری بود همه ورزشکاران عضو یک خانواده محسوب می شدند و در میان آن ها صداقت و یک رنگی حرف اول و آخر را می زد. فرقی نمی کرد که در چه رشته ای فعال هستی، ورزشکار بودن به مفهوم حمایت از ورزش و تعصب داشتن به همه رشته های ورزشی بود.

وی منیت، غرور و خودپسندی در ورزش را آفت بزرگی می داند. "ورزشکاران همه در کنار هم بودند و نسبت به موفقیت یکدیگر احساس شادی می نمودند. آرزویی جز سربلندی اردبیل در رقابت های مختلف نداشتند. کمتر بین آن ها اختلاف ایجاد می شد و اگر ناراحتی و سوء تفاهمی پیش می آمد در اسرع وقت به رفع آن اقدام می کردند و اجازه نمی دادند فضای زیبا و دوست داشتنی ورزش را آلوده شود.

او خاطره ای از یک دیدار دوستانه فوتبال در آستارا می گوید: "در سال 1339 برای انجام یک دیدار دوستانه فوتبال به شهر آستارا رفتیم. مسابقه در یک زمین شنی برگزار شد. بچه های اردبیل بازی در

چنین زمینی را برای اولین بار تجربه می کردند . نیمه اول را خوب بازی کردیم ولی در نیمه دوم کیفیت زمین کار دست بازیکنان اردبیل داد . در آن زمین توان راه رفتن را از دست داده بودیم و یاران آستارا یکه تازی می کردند. سه گل دریافت کردیم و بازی را واگذار نمودیم. دروازه بان تیم اردبیل در این بازی ورزشکار نمونه منطقه مرحوم منصور مقربیان بود. مرحوم مقربیان چهره شاخص ورزش اردبیل بود. متأسفانه با کوچ زود هنگام آن مرد، ورزش اردبیل یکی از بزرگ ترین سرمایه های خود را از دست داد.

او در ادامه می گوید: "جای تأسف دارد که ویژگی ها و خصوصیات ورزشکارانی چون مرحوم مقربیان به نسل جوان شناسانده نمی شود. در همه سال هایی که با افتخار در کنار آن مرد بزرگ بودم و به تماشای بازی هایش می رفتم برای یک بارهم که شده باشد از او حرکتی ، رفتاری و برخوردی ناشی از عصبانیت و پرخاشگری مشاهده نکردم. دیده نشد که حتی در زمان باخت نیز این ورزشکار بزرگ اخم بکند و رفتاری خارج از چارچوب اخلاق ورزشی از او سر بزند.

آن مرحوم در رشته های والیبال ، بسکتبال و فوتبال سرآمد بود و بالاتر از هر چیزی وی در صحنه اخلاق و جوانمردی یک قهرمان تمام عیار به شمار می آمد.

وقتی فوتبال اواخر دهه 50 و اوایل دهه 60 را با ذکر خاطرات بی شماری مرور می کنیم استقبال تماشاگران و بازی های پرشکوه باشگاهی در زمین خاکی ورزشگاه تختی بخش مهمی از بحث را به خود اختصاص می دهد.

خاطره ای می گوید که نشان دهنده اوج عزت و سربلندی فوتبال اردبیل در آن روزگار است. "همواره در روزهایی که رقابت های باشگاهی برگزار می شد به موقع در ورزشگاه حضور پیدا می کردم . در یکی از ایام به دلیل گرفتاری سر وقت مقرر نتوانستم به ورزشگاه بروم. وقتی با تأخیر به ورزشگاه رسیدم مشاهده کردم که درب های ورودی باز بوده و خبری از بلیط فروشی نیست. تعجب کردم و تا مسئول فروش بلیط را دیدم سؤال کردم که چرا تماشاگران بدون بلیط به ورزشگاه می روند؟ گفت 7000 بلیطی که داده بودید به فروش رفته و چون بلیطی در اختیار نداشتم به صلاحدید اعضای هیأت و رفاه علاقه مندان، ورودی ها را به روی تماشاگران باز کردیم.

اگر اوضاع فوتبال در آن ایام با وضعیت امروزی مقایسه گردد چه

حاصلی می تواند داشته باشد؟ فروش 7000 بلیط برای یک دیدار باشگاهی در آن روزها و ورزشگاه های خالی و سکوهای ماتم گرفته در این روزها . تازه در آن موقع کسی ادعا نمی کرد که فوتبال در جاده پیشرفت است و نمی گفت "من آنم که رستم بود پهلوان" ولی امروز با حال و روزی که فوتبال دارد واقعیت ها را نمی توانیم بپذیریم و در عین حال با یک دنیا خیالبافی و آمارسازی خود را منجی ورزش و فوتبال قلمداد کرده و عصر حاضر را بهترین دوران در تاریخ این رشته تبلیغ می کنیم. باید نشست